

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

F. S.

státní příslušností Nigérie

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková

sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č.j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinské nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítal, že není důvod obávat se, že by se měl pokusit o útěk, přičemž žalovaný tuto možnost nijak nekonkretizoval a neodůvodnil; žalobce nijak nechce utíkat nebo se vyhýbat řízení. Žalobce má povolen pobyt v jiném členském státě EU, navíc má na území ČR zázemí, kde se může zdržovat. Žalovaný dle žalobce nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce s odkazem na judikaturu upozornil, že zajištění cizince představuje mimořádný institut a krajní prostředek, přičemž v jeho případě došlo k porušení zásady přiměřenosti. Dále žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil podstatné okolnosti případu, zejména jeho snahu spolupracovat s žalovaným a nikoliv se pokoušet o útěk. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé podstatné skutečnosti, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 4. 11. 2019 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc mimo jiné tyto podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 9. 2019, úřední záznam o zajištění cizince Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 9. 2019, žádosti o informace ze dne 19. 9. 2019, protokol o podání vysvětlení ze dne 20. 9. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č.j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 19. 9. 2019 se k žalovanému dostavil žalobce, který předložil cestovní pas Nigérie, v němž se nenacházelo žádné vstupní razítko do schengenského prostoru a jiný doklad totožnosti u sebe žalobce neměl; dále žalobce předložil plnou moc pro svého právního zástupce. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 19. 9. 2019 byla zjištěna shoda v evidenci EURODAC, kdy k žalobci bylo zjištěno, že dne 29. 4. 2017 požádal na území Finska o azyl. Dne 19. 9. 2019 byly odeslány žádosti Odboru mezinárodní policejní spolupráce – dožádaný stát Finsko a na Společné centrum – dožádané státy Německo a Itálie. Dne 19. 9. 2019 byla doručena odpověď Společného centra česko-německé policejní a celní spolupráce Petrovice – Schwandorf, podle níž má žalobce uveden záznam o nedovoleném přicestování a pobytu. Dne 10. 4. 2017 byl PP Mnichova poprvé oznámen Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

první nedovolený pobyt žalobce. Dne 11. 4. 2017 byl dánskými úřady zamítnut pokus žalobce o vstup do Dánska. Po kontaktu BPOL Kiel záznam žádosti do pasu, kdy měl původně letět z Hamburku do Říma. Osoba je držitelem italského povolení k pobytu (platí pouze v Itálii). Dne 19. 9. 2019 byla doručena odpověď z Oddělení zahraničních vztahů Mikulov – Drasenhofen, v níž je k žalobci uvedeno, že měl kriminální minulost (1x drogový delikt), Permesso č. I0807585A, platné do 31. 7. 2017. Dne 19. 9. 2019 byla doručena cestou Interpolu Helsinky odpověď na žádost, v níž bylo sděleno, že poskytnutá podobenka žalobce se shoduje s identifikací jeho samotného. Ve Finsku požádal o azyl dne 29. 4. 2017, nicméně žádost byla odepřena na základě deportačního zákona. Předtím, než byl vydán deportační dekret, žalobce utekl a byl prohlášen za pohřešovaného. Dle policejní zprávy měla být Itálie zemí pro vydání deportovaného zpět. Žalobce má také soudem vydaný platný zákaz vstupu do Finska.

8. Žalobce dne 20. 9. 2019 při podání vysvětlení žalovanému mimo jiné sdělil, že z Nigérie vycestoval v roce 2008 do Nigeru a pak do Libye, kde nějakou dobu pobýval, a pak odcestoval do Itálie, kde byl někdy na konci léta 2008. Do Itálie přicestoval lodí, pak ho z moře vytáhla policie a byl vyslechnut. V Itálii mu braly otisky a dostal nějaký dokument, nežádal tam o pobyt ani o azyl. Z Nigérie vycestoval bez cestovního pasu. Během pobytu v Itálii mu byl vydán cestovní pas v roce 2015. Do České republiky přicestoval autobusem z Německa minulý měsíc. V České republice je poprvé. Teď žil nějakou dobu v Německu, asi dva roky. V Německu nežádal o pobyt. Do České republiky přicestoval, protože byl nejprve ve Finsku, kde byl kontrolován, tak jel zpět do Německa. Nechtěl už tolik cestovat, tak se rozhodl odcestovat do České republiky a zkusit tady žít. Přicestoval sem pouze s pasem, vízum nemá. Neví, jestli má někde v EU pobyt. Nikdy o azyl nikde nežádal. Otisky dával v Itálii, Německu a ve Finsku, ale o azyl nežádal. Ví, že v České republice nemůže pobývat bez víza. Neví, jak dlouho bude v České republice, to teď záleží na policii. V České republice bydlí u kamaráda, který je také z Nigérie. Bydlí v Praze, přesnou adresu si nepamatuje, k pobytu se nepřihlašoval. Jedná se o malý byt. Je svobodný, nemá děti, rodiče ani sourozence. V České republice by chtěl požádat o azyl. V současné době v žádné zemi nemá žádnou kontaktní adresu. Dále žalobce prohlásil, že žalovaný nemůže udělat to, co udělalo Finsko, a odmítnout jeho žádost o azyl. Nemá kam jít. Podotkl: „*Když mě odmítnete, tak odjedu do jiné země a požádám o azyl tam*“.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č.j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (dublinského nařízení). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. V čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: „*Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
13. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*“
14. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017 č.j. 5 Azs 223/2017-27:
„K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“
15. Co se týče otázky naplnění neurčitého právního pojmu vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení ve spojení s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017 č.j. 2 Azs 81/2017-26: „*Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 shrnul, že „[c]ílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi těže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ Se stěžovatelem v první řadě nelze souhlasit v tom, že v okamžiku zajištění nejednal v rozporu se shora uvedenými cíli a účelem dublinského systému. Dvojí shoda v systému EURODAC i stěžovatelova výpověď ozřejmují, že stěžovatel nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie, ale navzdory podané žádosti nelegálně překračoval vnitřní hranice, aby mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat v dalším státě, o němž se domníval, že mu poskytne lepší postavení (konkrétně měl za to, že mu v Nizozemsku budou přiznány sociální dávky), a tedy se snažil právě o tzv. asylum shopping, jemuž má dublinský systém předcházet. Poté, co zjistil, že v Nizozemsku statusu azylanta nedosáhne, se vskutku nejspíše snažil vrátit do Rakouska, kde podal v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Současně však je třeba souhlasit s žalovanou a krajským soudem v tom, že stěžovatelovo předchozí jednání (nelegální víceletý pobyt na území několika evropských států, neoprávněné překračování hranic, podání žádosti o mezinárodní ochranu ve více státech, nevyčkání na realizaci nizozemského rozhodnutí) nebylo zárukou toho, že se stěžovatel po návratu do Rakouska přihlásí příslušným orgánům s úmyslem dořešit svou azylovou situaci.... Stěžovatel nejen že naplnil kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale jeho jednání směřovalo proti účelu nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud tak nesdílí stěžovatelův názor, že zajištění bylo bezúčelné.“

16. Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že v případě žalobce je naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž, ačkoliv si byl (jak sám připustil) vědom, že bez pobytového oprávnění nemůže vstoupit na území České republiky, na toto území úmyslně vstoupil. Přitom věděl, že zde nemá pobytové oprávnění (to ostatně ani ve své žalobě nezpochybnil). Pobýval v různých členských státech Evropské unie, ve Finsku neúspěšně žádal o azyl a následně dostal soudní zákaz pobytu na jeho území, byl mu odepřen vstup do Dánska, pobýval v Itálii i Německu. Avizoval, že pokud nedostane azyl v České republice, odcestuje do jiné země a požádá o azyl tam. Žalobce se tedy dopouštěl a nadále hodlá dopouštět shora popsaného nežádoucího tzv. *asylum shopping*, jež je v rozporu s účelem a smyslem dublinského nařízení. Dosavadní jednání žalobce i obsah jeho podání vysvětlení ze dne 20. 9. 2019 tak nedávají žádnou záruku toho, že žalobce v budoucnu bude dodržovat svoje právními předpisy stanovené povinnosti. V případě žalobce tak bezpochyby bylo a je dáno vážné nebezpečí útěku. Přestože lze přisvědčit obecným úvahám žalovaného, že zajištění cizince je prostředkem *ultima ratio*, v nyní posuzované věci soud shledal přistoupení k tomuto institutu jako opatření přiměřené a vhodné. Žalobcovy obecné úvahy a četné odkazy na judikaturu nejrozličnějších soudních institucí proto na shora uvedeném závěru nemohou změnit ničeho. Soud navíc považuje jednání žalobce za tak závažné a naplňující podmínky hrozby vážného nebezpečí útěku, že ani skutečnost, že se žalobce k žalovanému dostavil dobrovolně, na závěru o nezbytnosti přistoupení k institutu zajištění za účelem předání ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nic nemění. Co se týče blíže nespecifikovaného tvrzení, že žalobce má pobytové oprávnění v jiném členském státě EU, ze správního spisu plyne, že žalobce má italské pobytové oprávnění, které však platí pouze v Italské republice. Žalobce pak v průběhu řízení před soudem tento závěr žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil, pročež se soud tímto velmi obecným tvrzením žalobce blíže nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Žalobce dále namítal, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování a že žalovaný tuto otázku posoudil nedostatečně.
18. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*“
19. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o *druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
20. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (viz zejména s. 5-6), přičemž na odůvodnění napadeného rozhodnutí soud odkazuje a ztotožňuje se s ním. I soud uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování (to lze dovodit již ze shora vyslovených úvah soudu). Žalobce sám uvedl, že na území České republiky bydlí u kamaráda z Nigérie, ale nebyl schopen žalovanému sdělit ani adresu, tudíž je zřejmé, že žalobce zjevně nemohl naplnit podmínku uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) [tj. zejména zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu]; nemůže tedy obstát námitka, že žalobce má v České republice zázemí. Z podání vysvětlení žalobce plyne, že nemá dostatečné prostředky na složení finanční záruky, pročez nepřicházelo v úvahu ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) [tzn. složit finanční záruku] zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti i na porušení právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na jeho dosavadní nespolehlivost (i avizované další provozování tzv. *asylum shopping* v případě, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice nebude úspěšná) pak žalovaný posuňoval správně, jestliže žalobci neuložil ani zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců (tedy povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly).
21. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců; kdyby žalovaný v případě žalobce rozhodl o uložení zvláštního opatření, zjevně by tím mohlo dojít k ohrožení realizace předání žalobce do jiného členského státu EU. Soud dodává, že žalovaný svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu cizinců odůvodnil dostatečně jasně a individualizovaně ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce, pročez žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti nemůže obstát.

22. Soud uzavřel, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (přitom zohlednil podstatné okolnosti případu), a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnil
23. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. listopadu 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.